

- 3) Artykuł 23 ust. 1 dyrektywy 2010/13 należy interpretować w ten sposób, że jeśli państwo członkowskie nie skorzystało z uprawnienia do ustanowienia bardziej rygorystycznej normy niż ta określona w tym przepisie, to nie tylko artykuł ten nie stoi na przeszkodzie temu, by „czarne sekundy”, wplatanie między poszczególne spoty telewizyjnego bloku reklamowego lub między ten blok a następującą po nim audycję, były wliczane do ustalonego w tym przepisie limitu czasu nadawania reklamy telewizyjnej wynoszącego 20 % na godzinę zegarową, lecz wręcz nakazuje je do niego wliczać.

⁽¹⁾ Dz.U. C 292 z 1.9.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 lutego 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Litwa) – Air Baltic Corporation AS/ Lietuvos Respublikos specialiąjų tyrimų tarnyba

(Sprawa C-429/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Przewóz lotniczy — Konwencja montrealaska — Artykuły 19, 22 i 29 — Odpowiedzialność przewoźnika lotniczego w przypadku opóźnienia w międzynarodowym przewozie pasażerskim — Umowa przewozu zawarta przez pracodawcę pasażerów — Szkoda wynikająca z opóźnienia — Szkoda poniesiona przez pracodawcę)

(2016/C 145/09)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Air Baltic Corporation AS

Druga strona postępowania: Lietuvos Respublikos specialiąjų tyrimų tarnyba

Sentencja

Konwencję o ujednoczeniu niektórych zasad dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego, zawartą w Montrealu w dniu 28 maja 1999 r. i zatwierdzoną w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 2001/539/WE z dnia 5 kwietnia 2001 r., a w szczególności jej art. 19, 22 i 29, należy interpretować w ten sposób, że przewoźnik lotniczy, który zawarł umowę przewozu międzynarodowego z pracodawcą osób przewożonych w charakterze pasażerów, takim jak strona postępowania głównego, odpowiada wobec owego pracodawcy za szkodę wynikłą z opóźnienia lotów odbytych przez pracowników tego pracodawcy na podstawie tej umowy obejmującej poniesione przez niego dodatkowe koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 421 z 24.11.2014.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 18 lutego 2016 r. – Republika Federalna Niemiec/Komisja Europejska

(Sprawa C-446/14 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Pomoc państwa — Usługi usuwania zwłok zwierzęcych i odpadów z ubojni — Utrzymywanie dodatkowych mocy przerobowych w razie chorób epizootycznych — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Usługa w ogólnym interesie gospodarczym — Oczywisty błąd w ocenie — Rekompensata za zobowiązanie z zakresu usług publicznych — Obowiązek uzasadnienia)

(2016/C 145/10)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze i J. Möller, pełnomocnicy, T. Lübbig i M. Klasse, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i C. Egerer, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 409 z 17.11.2014.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 25 lutego 2016 r. – Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-454/14) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środowisko naturalne — Dyrektywa 1999/31/WE — Artykuł 14 — Składowanie odpadów — Niezgodność istniejących składowisk odpadów — Procedura zamknięcia i nadzoru poeksploatacyjnego)

(2016/C 145/11)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Pignataro-Nolin, E. Sanfrutos Cano i D. Loma-Osorio Lerena, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: L. Banciella Rodríguez-Miñón, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Nie przyjąwszy w odniesieniu do każdego z rozpatrywanych składowisk odpadów, a mianowicie składowisk Ortuella (Kraj Basków), Zurita oraz Juan Grande (Wyspy Kanaryjskie), środków niezbędnych do wezwania podmiotu zajmującego się składowiskiem do sporządzenia planu zagospodarowania i zapewnienia pełnego wykonania tego planu zgodnie z wymogami dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów, z wyjątkiem wymogów wymienionych w pkt 1 załącznika I do tej dyrektywy w terminie ośmiu lat od daty określonej w art. 18 ust. 1 wspomnianej dyrektywy, Królestwo Hiszpanii uchybiło w odniesieniu do każdego z tych składowisk odpadów zobowiązaniom, które ciążyą na nim na mocy art. 14 lit. c) tej dyrektywy.
- 2) Nie przyjąwszy w odniesieniu do każdego z rozpatrywanych składowisk odpadów, a mianowicie składowisk Vélez Rubio (Almería), Alcolea de Cinca (Huesca), Sariñena (Huesca), Tamarite de Litera (Huesca), Somontano – Barbastro (Huesca), Barranco de Sedases (Fraga, Huesca), Barranco Seco (Puntallana, La Palma), Jumilla (Murcja) i Legazpia (Guipúzcoa), Sierra Valleja (Arcos de la Frontera, Kadyks), Carretera Pantano del Rumblar (Baños de la Encina, Jaén), Barranco de la Cueva (Bélmez de la Moraleda, Jaén), Cerrajón (Castillo de Locubín, Jaén), Las Canteras (Jimena y Bedmar, Jaén), Hoya del Pino (Siles, Jaén), Bellavista (Finca El Coronel, Alcalá de Guadaíra, Sewilla), El Patarín (Alcalá de Guadaíra, Sewilla), Carretera de Arahal-Morón de la Frontera (Arahal, Sewilla), Carretera de Almadén de la Plata (Cazalla de la Sierra, Sewilla), El Chaparral (Écija, Sewilla), Carretera A-92, KM 57,5 (Morón de la Frontera, Sewilla), Carretera 3118 Fuente Leona – Cumbres mayores (Colina Barragona, Huelva), Llanos del Campo (Grazalema – Benamahoma, Kadyks), Andrada Baja (Alcalá de Guadaíra, Sewilla), Carretera de Los Villares (Andújar, Jaén), La Chacona (Cabra, Kordoba) i el Chaparral – La Sombrerera (Puerto Serrano, Kadyks) niezbędnych środków mających na celu, zgodnie z art. 7 akapit pierwszy lit. g) i art. 13 dyrektywy 1999/31, zamknięcie jak najszybciej składowisk, które nie uzyskały zgodnie z art. 8 tej dyrektywy zezwolenia na kontynuację działania, Królestwo Hiszpanii uchybiło w odniesieniu do każdego z tych składowisk zobowiązaniom ciężącym na nim na mocy art. 14 lit. b) wspomnianej dyrektywy.